

«Στὸν Ναύσταθμο τὸν ἑακουστὸ καράβια μπαينوβγαίνουν, καινούριαις μοίραις μὲ πανιά γυαλὸ γυαλὸ πηγαίνουν, κι' ἄλμηρις γυμνάζονται καὶ ψάχνουν γι' ἄχινους, κι' ἄλλαις προετοιμάζονται γιὰ τοὺς Ὠκεανούς.»

«Φεγγολοῦν τὰ πέλαγα 'στὴν Τίνεδο, 'στὴν Σάμο, καὶ κίθε κύμα πῶρχεται νὰ ἔκπλωθῃ 'στὸν ἄμμο ξερνώντας αἶμα καὶ φωτιὰ φωνάζει: βρε σκαρτάδοι, μουντζώστε τὰ γυμνάσια καὶ ρίχτε παραγάδι.»

«Καὶ τὰ μεγάλα Ψ α ρ ἄ συγχρόνως μᾶς ἀριβάρουν ἐκ τῆς Τουλώνας νὰ πᾶν μὲ τᾶλλα μας θωρακοφόρα, ὁ δὲ Μυκόνιος 'στὴν Νάζιον τώρα ἤρατο νίκην κατὰ Γραιτσία, κι' ὄλοι 'χαρήκαν μὲς 'στὴν Γραιτσία, σάντα Λουτσία, σάντα Λουτσία.»

«Λένε νὰ στήσουν τώρα—περιπάχο! ἐν' ἀνδριάντα 'στὸν καψο-Διάχο, κι' ἕνα 'στὸν γέρο Κολοκοτρώνη, καὶ τὸ Κευέρο γι' αὐτοὺς πληρώνει.»

«Βλέπεις παράδες ποὺ τοὺς σκορπίζουμε γιὰ τὰ δικά σας τὰ μανουάλεϊα; κι' ὕστερα λέτε πὺς δὲν φροντίζουμε γιὰ τὼν προγόνων τὰ μεγαλεϊα.»

«Κύττα τριγύρω τῆς πραισινάδες, ἔκου, πατέρα, τῆς πατινάδες, εἰξὺ καὶ σκόνῃ μὲς 'στὰ ρουθούνηα, δέξου κι' ἀρώματα κάθε σινιόρας, νὰ καὶ τοῦ στόλου 'λίγα μαρμαρπούνηα, τώρα τὰ 'ψέρεψαν, φρέσκα τῆς ὥρας.»

Νὰ καὶ Μακεδονιστικαὶ σοὺ φέρνομε χλαμίδες καὶ μὲ τουρέκια στήνομε κοντὰ σου πυραμίδες, ποὺ ρίχνουν σημάρα δυνατὰ ἀνὰ τύχη φαγοπότι καὶ κάνουν φιλόπολεμο τὸν κάθε πατριώτη.»

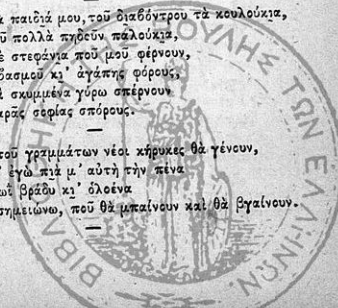
«Μὲς 'ἀπ' αὐτὰ 'ξεφύτρωσαν τὰ τρώπαια κι' ἡ λίρα, ποὺ γύρω σου μεσοβολᾶ, μαρμαρίνε πατέρα, καὶ σὺ τὸ χέρι τὸ ψυχρὸ 'λιγάκι δὲν σηκώνεις τὴν μαρμαρένια μύτη σου μὲ τούτο νὰ στουμπώνης.»

«Γιατί, γιατί τὰ χεῖλη σου καθόλου δὲν ἀνοίγεις; μ' αὐτὴν τὴν ἄλυτη σιγὴ τοὺς ἀπογόνους πνίγεις. Ποὺς ἄλλος ἔχει σὴν καὶ σὲ τῆς δόξαις, τὰ καλά σου; 'μπρὸς 'στὸ καμίνι μας ὁρθὸς δὲν 'χόρτασες ὄνορες;... ἂν δὲν 'μιλοῦν τὰ χεῖλη σου, 'μιλοῦν τὰ δάκτυλά σου, καὶ πάλι βλέπω τάνοιξες, μεγάλε ρασσοφόρε, γιὰ νὰ 'δλογήσης τάρματα τοῦ καθενοῦ ἱγγόνου... ὀρεβοῦρ, μὲν σὲρ παππᾶ... πατέρα, καὶ τοῦ χρόνου.»

Ὁ Κοσῆς ἐκεῖνος πρὸς τὼν σοφῶν τὸ δῆμιον.

Βρε καλῶς τα, τὰ παιδιὰ μου, τοῦ διαβόητου τὸ κουλούκια, ποὺ πολλὰ πηθεῖν πάλουκῃα, βρε στεφάνια ποὺ μοῦ φέρνου, σεῖσασμῶ κι' ἀγάπησ φέρου, καὶ σκιμῖετῃ γύρω σπίνου, νεορᾶς σέφιας σπόρου.»

Βρε καλῶς τα, ποὺ γρημιάτων νεοὶ κήρυκες θὰ γένουν, κι' ἐγὼ πῆ μ' αὐτὴν τὴν πῆνα πρῶτ' βράβῳ κι' ὀλένια τοὺς σποροὺς θὰ σημάτωμ, ποὺ θὰ μπαίνουν καὶ θὰ βγαίνουν.»

Βρέ κλωσ' τα, που θά κάνουν τής καρδιάς μας περιβόλια,
βρέ κλωσ' τα, που σκοπεύουν τούς προπύργους με βόλια,
κι' αν εκείνη τήν βροχή
μ' ελαβώσατε κι' εμένα,
δεν παύεται, βρέ παιδιά,
νύσαστε συχωρεμένα.

'Η νεότης όπλον είναι και σμαδάι της ό γέρας,
εὐτυχής δέ κατά πάντα
όποιος εις αυτό τό μέρος
άποκτήσῃ κι' ανδριάντα.

'Η νεότης ή προτέρα σάν και τώρα δέν εσφιγγα,
και 'στών γέρο Πατριάρχη ξεφωνίζω και τόν Ρήγα:
αγιά κυττάτε τά παιδιά μας, που βεβαίως εἶδα πέρα,
πριν άκούμν ή 'πθάνουσι,
ανδριάντας θά τά κάνουν
εις τό πλάγι μας μία 'μείρα.

Νά δασκάλοι γλωσσολόγοι, νά δασκάλοι γλωσσόκοποι,
που φωτίζουν τήν Ελλάδα, που φωτίζουν τήν Εὐρώπη,
βάρδα 'μπρός γιά τό καινούριο τών σωῶν κληναριό,
μπαιίνουν 'στών 'Ακαδημία και τήν κάνουν μαγειριό,
κι' έκεί μέσα γιά τό στόμα και γιά τάντερα καυγά,
ό δε Πλάτων ό φραγός
'στών Σωκράτη ψυθιρίζει:
'δάσκαλέ μου, πώς μωρίζεις
τό σπανάκι με τό ρίζκι.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος δέκτος.

(Ό Φασουλής κι' ό Περικλής, οι δύο λιμαδόροι,
προβάλλουν ως άγωνισται και φουσταναδοφόροι,
και μία και δού 'στών 'Εορτών τραβούν τό Κομητάτο
και σκούζουν από κάτω).

Φ. — Γιά ποιούς νά μās νομίζετε; πώς έτσι μās θεωρείτε;
μās είναι πώς άγωνιστάς γυρεύετε νά 'βρῆτε,
κι' 'ϊδού κι' εμείς άγωνισται προβαίνουμε 'στί μέση.
Με φουστάνελα κάτασπρη, με πάλο και με φέσι.
Κυττάτε τά κουμπούρια μας και τάλλα τάσημένα,
'όπτε και τά σαλάγια μας, 'δάλαμα κι' άσπρα γένεμα,
και 'στών μπαρμπέρη 'πήγαμε κι' 'ϊκόλαμε τό μουσι
γιά νά μās προσκαλέσετε 'στού Μάρτη τό τσουμπούσι.
Π. — Γύ' άρματωλούς καθως: εμείς τό γεύμα σας χαλάλι...
ΰπέρταμε άγωνισται και μαχόμτα μεγάλο
και τής επαναστάσεως κι' 'έκινεις τής στρατείας
της πρό τετρατείας.

Φ. — Τι βάζαμε, μωρέ παιδιά, μās 'κέρτωσαν τούς ώμους,
και τά μαλλιά μας άσπρισαν μες 'στών μαχών τούς τρούμους.

Τι πανικούς έσπεραμε,
τι λάφυρα που 'πάρμα.

'Αγί τί καιροί 'περάσανε, καινούιοι πατριώται!...
'στίη ναυμαχία 'βρέθηκα τού Ναυκρίνου τότε,
άλλ' όμως εἶδα, βρέ παιδιά, κι' 'έκινει τήν χαλδαστρα,
που 'πάθανε τής Πριβίζας τ' άκούνητα τά κάστρα.
Με τόν Κολοκοτρώνη μας έπῆγα καραούλι
'στών ξακουσμένο Μενεξέ δέκα χρονών παιδάκι,
και με τής 'Γόρας τόν παλκο κι' 'άθαντο Μιζούλη
δού μήνες 'βομβαρδίζαμε τό δούλο Σκαφιότακι.

Π. — Εἶδα φητό τόν Διόκο μας, και με τόν Παπακρίεσσα
'πολέμησα 'στό Νεζερό και 'στί Μελούνα μέσα,
'πφάμελα, μωρέ παιδιά, 'στών Ντελεριών τά μέρη

με τόν παλκο τόν Μπότσαρη, Σουλτατικο ξεφτέρη,
και με τόν νέο 'χμήλα 'στό Πίντε τά Πηγιάδα
και με τόν Στόλο μ' έστειλαν νά ρίχνω παραγάδια.
'Στίη Κούτρα με τόν Σαμουήλ έπῆγα τόν παπα,
τί φρίκη, τί θανατικό και τί πολέμου σάκα!...
εἰθώσαμε 'στό Δίστομο μετ' τού Μαστραπή,
και 'στίη Ταράσσα 'μῆκαμε με τόν Καραϊσκάκη.
Φ. — 'Ημεν δελφίνοι του γαλλού και τής στέριας στοιχείο,
με τά τερπιλλοδία μας 'παίξιλα 'στί Χίβ,
και μία βροχιά τρισκότεινη χωρίς άγνό φαγγάρι
τήν ναυαρχία 'κάψαμε κίτσιου Πασό κλεινού,
και με τόν τότε ψαριανό, μ' 'έκινον τόν Κανάρη,
'στί Σιγάθο βολτατζάραμα και 'στό Καραμυνοῦ.
Σακκίε σιτάρια κι' άχυρα γής Μαδίλια τά 'κάναμε,
μα βάλτε μες 'στί μύτη μου ταυπάκο μία πρίζα,
νά 'βλέπατε, μωρέ παιδιά, τούς άστακούς που 'πνάναμε,
ψυχή μου νά τούς εγχαμε και τώρα μαγιονίκα.

Κι' όταν ως μύδρος φλογερός

Π. — ό Θεωδωράκης του πυρός
εἰζάλθηκε 'στ' αλήθεια τά δόντια του νά τρίζη
κι' άλλε μπαλέρ τόν πόλεμον άφαικούς νά κηρύξη,
και τί και τί με 'κάναμε;

τά ρούχα μας 'δαγανάμα,
'στούς καρφινέδες μπαίναμα,
μιά' από τούτους 'βγαίναμα,
τραπίτζια μουντζουράμα,
πολέμους καταστρόναμα,

κι' εἰζάξαμε τόν στέρκο μας κι' 'έπνάναμε φωτιά
και τής Εὐρώπης άπ' 'ϊδού τής 'ένιμα 'στ' αυτιά,
κι' δλους παρακινούσαμε ν' άρπάζουμε μία παντιέρα
και πόλεμος φωνάζοντες νά πλιατσικολούσῃ,
κι' όταν οι Τούρκοι 'μῆκαμε 'στών Βαλο μίαν ήμέρα
'γαλούσαμε κι' 'έλιγαμε: αν' δούμε πώς θά 'βγουν.»

Φ. — Σεις εχετε τριγύρω σας άγωνιστών μελίσσι,
που και Φραντζέζικα 'μπορεί μετ' εις νά 'μλήση,
και τούς άρχαίους τρίζετε με τό κερί νά 'βρῆτε,
που πρό καιροῦ 'στί μῆματα κοιμούνται μακαριτάς
άλλα κι' αν σόλταται κανεις άγωνιστής διάσημος
δέν είναι τώρα πρεζαντάμπλ, μηδὲ παρουσιάζομος.

Π. — Καλέσετε 'στό γεύμα σας εμάς τούς δού μονάχους,
τούς νέους Τουρκομάχους,

που με τήν φουκτα τόρζαμε αλήθεια τό μαρουτι
και τούς άζίζιε σημερα νά φῶν και 'λιγο μπουτι.

Φ. — Φέρτε και γιά τήν όρει: κικμιά καλή μαστίχα
'στί σεβαστά σαράβαλα πολέμου τροπωιούσους...
κυττάτε πώς εἰνάμα, κι' 'έγρω κι' 'ενα βίτζα,
τά σοδικά μας έπισαν μ' αυτό τό γκούχου γκούχου.

Π. — 'Όσαν κι' εμās δέν θάβρετε κανεια διαθέσιμα,
κι' αν δέν μās προσκαλέσετε τότε... σās πρέμα δέτσιμο.

Και καιροδίας ποικιλίας, μ' άλλωνος λόγους άγγελείας.

'Ο του «Σκριπ» Πανπαντιού, ό γλυκός ό Ζαχαρίας,
ποητής πολλού ταλάντου και θερμής φιλοπατρίας,
εἰθραβύθη 'στών άγώνων πατριωτικῶν όσμάτων
με τραγούδι σπιθιρίζον εκ στεφρών φλογερότάτων.

Του Καλλικούνη του γιατροῦ τήν 'Ορροβριεπιαν,
βιβλίον με πολλήν σπουδήν και με πρωτοτυπία,
μετρίσσα' εκ του Γαλλικού περιπαράδου κι' ευχότατος
ό Ζωγραφίδης ό γιατρος κι' εν άριστολόγος πρώτος.

Το γραφετον του Ρωμηού μας, παραλατίπα πατριώτου,
αριθμής τριανταπια, εις τόν όδρον του Διδότου.